

Missziói Magazin

Az Evangélikus Missziói Központ kiadványa

1998/1

*Ha Jézus megszabadít titeket,
valóban szabadok lesztek...*

Szociális feltámadás

Szabad-e ezt a kérdést így felvetni keresztyén újságban? Illik-e hívó embernek szociális, anyagi gondokra és megoldásokra felhívni a figyelmet?

Úgy gondolom, hogy az ember ördögi hatás alatt mindent részekre szed szét, a Szentlélek Úristen által pedig mindent egységben lát. Az ördög szétdobál, Isten egységet, teljességet ad. Isten Jézusban egyesíti a mennyet és a földet, a lelkit és a testit. Akik Jézusban élnek, ezt az egységet kapják ajándékkul. A Szent megjelenik a profánban, a hit ereje dolgozni kezd a rezignált, reménytelen valóságban.

Az egyházban mindig is megvolt a kísértés arra, hogy missziójában, szolgálataiban elhatárolja a testit a lelkitől.

A keresztyénségnek nem lehet külön lelki, evangéliumi programja és külön valamilyen másodrendű testi, szociális tevékenysége. Egyetlen isteni program lehetséges csak: a segítő, kreatív, leleményes szeretet. Az intelligens szeretet nem szortíroz, nem taktikázik. Mindig azt teszi, amire abban a pillanatban, élethelyzetben szükség mutatkozik. Valóságos betegség szétválasztani a hitet a cselekedetektől.

A bűnbocsánat evangéliumát képtelenség „sterilen”, elméletileg, úgy általában hirdetni. Az igazán evangéliumi keresztyénség mindig észlelte a szociális helyzetet is és együtt látta a lelki-testi összefüggéseket. Példának tudom említeni, hogy a 30 éves háború után a pietetisták diakonissza rendeket, szolgálati lehetőségeket létesítettek az egyedül maradt nők számára. Nemcsak azt hirdették, hogy imádkozzanak és Isten majd békét ad nekik, hanem kreatív sze-

rettel értelmes programba vonták be őket. Jézus igéjét ma is komolyan kell venni, amikor a misszió hatását – „dicsőítik a mennyei Atyát” – összeköti a jó cselekedetekkel.

Mi tehát a cél? A cél Isten és ember találkozása, egysége. Mi lehet ehhez az eszköz? Bármilyen, ami ehhez közelebb visz. Gyülekezeteinknek ma óriási lehetősége lenne arra, hogy meleg, családias, egymásra figyelő, vigyázó, egymást lelkileg és gyakorlatilag segítő közösségeké váljanak, mert ilyen ma nincs máshol a világban. Le kell vetni, meg kell tagadni a gyakorlati élettől idegen kegyességet, teológizálást, ami mögött sokszor valóságos lustaság és önzés lapul. „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog néked a Krisztus.” Támadj fel, hogy Isten ereje által te is tudjál másokat felemelni, testi-lelki feltámadásra elsegíteni.

3 gondolat a címlapfotóhoz:

Ha Jézus megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek!

1. Furcsa ellenmondást érezhetünk a kép és a bibliai idézet között. Hogyan szabadíthat meg olyan valaki, aki maga is rács mögött van? Az egyik választ jogos kérdésünkre Ézsaiás prófétánál találjuk, aki úgy jövendöl a „Fájdalmak férfiaról”, hogy Ő „a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg...”
2. Gondolataink a kép láttán más irányba is elindulhatnak. Tegyük fel a kissé meglepő kérdést: melyik oldalán vagyunk a rácsnak?! Ki az igazán szabad és ki a valóban megkötözött fogoly?! Valós kérdés ez napjainkban, amikor sokat szenvedhetünk a szabadság sokfajta torz értelmezésétől és megélésétől...
3. S végül szólaljon meg a kép eredeti értelmezése, melyet egy börtönmissziós plakátról vettünk át. Jézus megdöbbenő módon azonosítja magát az elesettekkel, beleértve a foglyokat is. Máté evangéliumában olvasható felrázó figyelmeztetése ma is önvizsgálatra kell, hogy indítson: „Éheztem, és nem adtatok ennem, szomjaztam, és nem adtatok innom, jövevény voltam, és nem fogadtatok be, mezítelen voltam, és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam, és nem látogattok meg...”

Evangélikus Missziói Magazin - az Evangélikus Missziói Központ kiadványa, megjelenik negyedévenként. ♦ A Szerkesztőség címe: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40. Tel/fax: 400 3057 ♦ Felelős szerkesztő: Gáncs Péter ♦ Szerkesztőbizottság: Bácskai Károly, Bencze Imre, Szentpétery Mariann, Szeverényi János ♦ Készült a SZOLIDÁR 2000 Kft nyomdájában

„...az igazi növekedés Isten ajándéka...”

Gáncs Péter, országos evangelizációs és missziói lelkész, a december 13-án felszentelt Evangélikus Missziói Központ vezetője. Az új intézményről kérdeztük:

– Mit jelent számodra ez a cinkotai épület?

– Életem, szolgálatom induló új fejezetének színtere: lakóhely és munkahely egyszerre, otthon és iroda, rádióstúdió együtt. Ennél azonban többet is jelent ez az alig fél év alatt elkészült Missziói Központ: Isten hűséges szeretetéről beszél, ahogy erről a felszentelési ünnepen vallottam az ismert éneksort idézve: „Az Úr csodásan működik...” - természetesen embereket felhasználva. Gondolok arra a megható nemzetközi összefogásra, ahogy finneknek, norvégoknak szívügye lett, hogy a magyar evangélikus egyháznak önálló missziói központja legyen. Gondolok arra a lelkes tervezői és kivitelezői gárdára (első sorban Bolla

Az Evangélikus Missziói Központ cinkotai épülete

Ákos tervezőre és Ócsai János kivitelezőre), akik szinte hónapok alatt korszerű épületet „varázsoltak” a lepusztult cinkotai iskola helyén...

– Miben látod a Missziói Központ küldetését?

– Az épület pusztá létezésével már üzenetet hordoz a külvilág felé. Többen csak úgy az utcáról becsöngetnek és érdeklődnek: mit jelent a felirat, az embléma a bejárat felett? Milyen célt szolgál ez a létesítmény? Voltak, akik rögtön munkalehetőséget kerestek, és természetesen az élelmes ügynökök is felfedeztek minket, akik mindenáron el akarnak adni valamit... Jó érzés ilyenkor elmondani, hogy ez az épület a Magyarországi Evangélikus Egyház Missziói Központja. Jelzi, hogy a misszió nem csupán néhány lelkes ember, maroknyi „megszállott” csoport szívügye, hanem az egész egyház küldetése, felelőssége. Az MM legutóbbi számában olvashattunk Löhe Vilmos nyomán az egyház és misszió integrációjának szükségességéről.

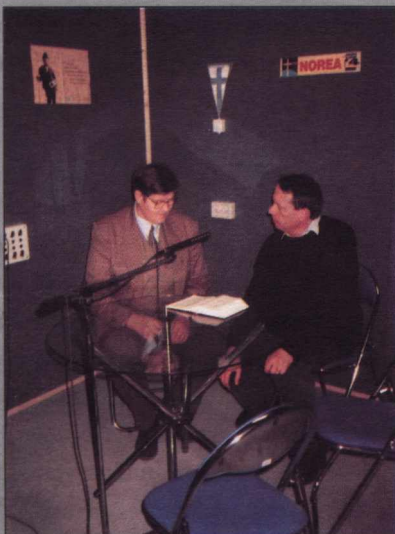
Hiszem, hogy ez a cinkotai épület ennek az egészséges integrációs folyamatnak egyik gyümölcse.

– Milyen konkrét missziói munka folyik az épület falai között?

Teológus hallgatók missziói köre az irodában

– Itt készülnek a rádióműsorok, melyek segítségével egyre több helyi rádióadón keresztül szólalhat meg az Ev. Rádiómisszió hangja. Természetesen a kazettamissziós munkát is szeretnénk folytatni és bővíteni, valamint a Missziói Magazin szerkesztősége is itt kap helyet. De ezek mellett szeretnénk az egyházunkban folyó többi missziói munkaágot is segíteni, szervezni, koordinálni. Öröm, hogy többen jelentkeztek már önkéntes munkásként az itteni szolgálatok végzésére. Az épület tetőterében még közel 300 négyzetméter vár beépítésre, tehát bőven van lehetőség a további fejlesztésre. Ugyanakkor jól tudjuk, hogy az épület csak keret, az igazi növekedés Isten ajándéka!

Interjú Matti Korpiahoval az új stúdióban

Az alábbi mondatok *Gáncs Aladár*nak, az Evangélikus Misszióegyesület egykori titkárnak előadásában hangoztak el egy kispesti missziói szeretetvendégségen, 1934. márciusában.

Gondolatai 64 év távolából is aktuálisak! Az előadás teljes terjedelmében a Scholz László által szerkesztett „*Serkenj föl, aki aluszol*” című kötetben olvasható, melynek újbóli kiadása tervezés alatt áll...

PASSIÓ ÉS MISSZIÓ

Be kell látnom, hogy a misszióra nemcsak egy ige, nemcsak egy vasárnap, nemcsak egy pár fillérem van kötelezve, hanem az egész biblia és az egész életem. Kiterbélyesedik előttem a misszió. A misszió gondolatát azonban nemcsak igék terebélyesítik ki előttem. Nemcsak az, amit Jézus mondott, hanem amit tett, s amit Ő és az Atya együtt tettek a Golgotán.

A misszió előtti nyitottság nem lehet száraz mérlegelés tárgya. Jézusnak nemcsak gondolatai, hanem parancsai vannak a misszióról. A misszió elől való elzárkózás, bármily nemesnek látszó indokból is, sértés Jézus parancsa ellen. Tudjuk, hogy a parancs megsértése megvetése az azt kiadónak. De ha csak parancsról van szó, akkor még nem tartozik olyan szorosán egybe misszió és passió. Parancs, parancs. De a misszió több, mint parancs. Azért, mert mögötte szenvedés áll. Nem az sürget engem legjobban a misszióra, hogy Jézus megparancsolta, hanem az, hogy ő szenvedett, keresztre ment, vérét ontotta, mindazt tette, amiről beszél a passió.

Jobban mint az Isten Országá gondolata,

vagy az egyetemes emberszeretetet kötelessége, jobban, mint a missziói parancs sarkall, kényszerít engem a Bárány-Jézus, aki elvette a világ bűneit, a passió a misszióra. Ha Jézus sohasem adta volna ki a missziói parancsot, akkor is kellene, hogy a misszió foglalja le életünket: az, hogy sokan ismerjék meg azt, Aki a mi betegségeinket hordozta, Akit Isten bűnné tett miértünk, hogy mi Isten igazsága legyünk.

A misszió és passió három okból tartoznak együvé: a passió a misszió elindítója, ez a missziói munka központi tartalma, s ezt várja a világ, mert egyéb vallásos gondolatok, ima, ének, templom, oltár, szeretet, tanítás - más vallásokban is van, de hogy Isten mindnyájunk vétékét az Ő Fiára vetette s elvégzett mindent értünk, hogy megváltson, ilyen nincs.

Hogy ez így van, azt a történelemből is ellenőrizhetjük. Mikor a racionalizmus megölte a Jézus Krisztusról szóló második hitágazatot, a misszionáriusok felcspattak gondolkozóknak, tudósoknak, kereskedőknek. Nincs szükség misszióra. Visszont, ahol Jézus érettünk való szenvedése

a maga elkötelező erejével a központba került, ott megindult a misszió. Az a Zinzendorf, aki a düsseldorfi Krisztus képen szembetalálta magát a nagy kérdéssel. „Ezt tettem én érted, mit teszel te értem?!” - volt a keresztyénség második évezredének a legnagyobb missziót megindító munkása.

A passió átélése tud misszionáriusokat életrehívni, akik nem sajnálják életüket odaadni. Ez hív létre missziói gyülekezeteket, amelyeknek minden tagja kész áldozni, át van hatva a misszió gondolatától, felelősségérzetétől.

Missziói keresztyénséget vár a világ. Az a nép, amelyben a másokért való élés ösztöne kibal, át fog esni a történelem rostáján, és az az egyház is!

Amikor a passiót állítjuk a misszió gyűjtőpontjába, akkor a mi egyházunk a misszióra elkötelezett egyházak lelegejére kerül. Mert egy egyház sincs annyira a Jézus szenvedésére, érdemére s keresztyénre beállítva, mint a miénk. Nem szabadna hát egy mögött sem elmaradnia missziói lendületben, felelőségben, szolgálatban...”

A világ legszebb asszonya

volt... Nem csupán hitvese, szülei, a család számára. Hivatalos, nemzetközi zsűri döntött így. Méltán viselte a kitüntető címet: az 1929. év szépségkirálynője. Újságok címlapján szerepelt. Festmények készültek róla. Korának ismert művészei heverték a lábai előtt. Tömegek üdvözölték virágosóval, kalaplengetve - ő mégis sze-

rény tudott maradni, visszavonultan örülni a sikernek. Méltósággal hordozta az édes terhet: ő a világ legszebb asszonya, Sárón nárcisza, a völgyek lilioma a tövisek közt, ahogyan az Énekek éneke mondja. Tudta, hogy a szépség, a természetnek ez a csodája Isten különleges ajándéka. Talentum, mellyel jól kell sáfárkodni - nem a magunk

hasznára, de Alkotónk dicsőségére.

A századelőn született és az ezredvégen ment el minden élk útján. Édesapja annak idején Szegedről Bécsbe, a Monarchia fővárosába utazott szerencsét próbálni. Hit-hű zsidóként keresztyén lányt vett el feleségül. Megállapodtak: ha fiuk születik, az apa vallását, ha leányuk, az édesanyáét

örökli. A világ legszebb asszonya így lett evangélikussá. Temetésén nem csupán ő feküdt felravatalozva, de jelképesen az egész évszázad, a kor és a világ, melynek szépségkirálynője volt. Körben hangtalan emberkoszorúként a még élő tanúk: az özvegy férj, maga is zsidó ember, rokonok apai, anyai ágról, néhány családi barát, ismerős és a régi aranyidőket idézőn egy mai újság fotóriportere. A némaságban csak az örökmécses beszéltek: fény, csillogás, siker, jólét és imbolygó, sötét árnyak, melyek a század derekán az ő és családja életére is rávetültek.

„Tekintetem a begyekre emelem: Honnan jön segítségem? Segítségem Istentől jön, aki az eget és a földet alkotta.” (Zsolt 121.) Koporsóról, huszadik századról, egyéni és társas tragédiákról, halál árnyékának völgyéből a zsoltár szemet és szívet a Hegy felé emelt, a gyermekkor Istenére emlékeztetve azokat, akiket messzire sodort Tőle a tékozló történelem. „...mégis mondj Igent az Életre!” Az auschwitzi ha-

lálgyárba hurcolt pszichológus, Viktor E. Frankl, visszaemlékezéseinek ezt a hitvallás-igényű címet adta. A világ legszebb asszonya ünnevelt filmcsillag lehetett volna, a fenyegető világégés elől a tengeren túlra futva... Ő mégis erre, a közép-európai életre mondott igent. A szeretet igényét. Ragaszkodott édesapjához, családjához, szülővárosához, a templomhoz, melyben megkeresztelték. Nem tudom, Isten „mit szól” ehhez az évszázadhoz, de hiszem, hogy akik így tudnak szeretni, azoknak igent mond az életére. Tisztes kort megért túlélőkére, de azokéra is, akiknek szeretete elparázslott a háború tűzterében és csak zajtalan kézfogások, bátorító simogatások, csendes utolsó ölelések őrizték meg az örökkévalóságnak.

Igaz: a földi szépség elváltozik, eltűnik. Félített fényképek, kincsnél értékesebb levelek megsárgulnak, megfakulnak. A szeretet azonban erős, mint a halál (Én 8,6), sőt, Pál apostol szerint a halálnál is erősebb: a szeretet soha el nem múlik (1Kor 13,8).

Mindig kész és képes új szépségek, új csodák teremtésére. Nekünk, idő korlátai közé szorított embereknek csak emlékei, fényképei, levelei és könnyei maradnak - gyakran még azok sem. Homályos látásunkkal, töredékes ismeretünkkel nem tudjuk, mit jelent szépség és rátság, egészség és betegség, bűn és kegyelem, élet és halál. Történelmet tudós módon kutatók, alázatos teológusok, önzetlen hittérítők sem értik. Akkor vagyunk őszinték Istenhez, egymáshoz és önmagunkhoz, a korhoz, amelyben élünk, ha szemünket a hegyekre emelve el tudjuk sóhajtani a költővel:

„A világ Isten szötte szőnyeg, mi csak visszáját látjuk itt,
És néha - legszebb perceinkben a színből is - valamit.”

(Reményik Sándor: A szőnyeg visszája)

Sorsunk „sötétlő árnya közt” ebből a „színből” valamit megláttatni, visszaszabadunk ravatala mellett a tanúknak Isten szeretetéről beszélni: merész és nehéz, de gyönyörűsége misszió.

Bácskai Károly

„...hol kezdődik a keresztyén gőg?”

Dr. Jutta Hausmann, az Evangélikus Teológia Ószövetségi Tanszékének tanára az MM 97/2. számában érintett keresztyén-zsidó viszonytal kapcsolatban írja a

következőket:

Az egyház és zsidóság kapcsolatának tisztázásához elengedhetetlenül fontos az Ószövetséggel való alapos foglalkozás. Ha az egyház az Ószövetséget Bibliája részeként olvassa, komolyan veszi és igentli, eljut arra a felismerésre, hogy az Ószövetségben leírt szövegek olyan ígék, melyekkel Isten elsősorban a zsidóknak szólt, és olyan ígék, mellyel zsidók imádkoztak Isten-

tenhez. Ezekben a szövegekben a zsidók Isten azon ígését hallották és hallják ma is, mely szerint Isten egészen különleges módon fordul a zsidó nép felé. Nemegyszer olvassuk az Ószövetségben, hogy Isten szövetsége Izraellel tartós kötődés. Az Isten örök szövetségéről szóló ígert évezredek óta adott vigasztalást a zsidóságnak a különféle megpróbáltatások között.

Fenyegetett helyzetekben napjainkban is erőt merítenek a zsidók a kietartásra az újra és újra felcsendülő ígertből: „Istenetek vagyok, és népem vagytok.” És aki csak egy kicsit ismeri az Ószövetséget, tudja, hogy az ilyen ígert nemcsak a jövőre vonatkozik, hanem már az első felhangzás pillanatától kezdve érvényes. A zsidó emberek Istennek erre az ígertére hagyatkoznak minden időben. A másoktól való fenyege-

tetés idejében éppúgy, mint amikor saját bűneik nebezednek rájuk. Ha mi keresztyének ezekben az ószövetségi textusokban a magunk számára is vigasztalást és útmutatást találunk, ezzel még nem helyezük batályon kívül Istennek az ő népével, Izraellel kötött szövetségét és a nekik szóló ígerteket. Ha zsidók mindezekre hagyatkoznak, vajon milyen jögon beszélgetünk olyan missziói célkitűzésről, melyről az MM 97/2. számának 12. oldalán olvashattunk „...hogy a zsidóság visszataláljon Istenéhez”? S vajon hol kezdődik a keresztyén gőg, az isteni szuverenitás megsértése egy olyan emberi magabiztosság által, mely tudni véli, hogy ki tartozik Istenhez és ki nem? A dolgok nem olyan egyszerűek, mint ahogy azt mi sokszor szeretnénk, de érdemes mindezekről beszélgetnünk egymással.

ÁRNYAK ÉS REMÉNYSUGARAK

Előkészületek

A Finn Misszió (FELM) meghívására 1997 októberében a Külmissziói Egyesület nyolctagú csoportja látogatást tett a Misszió marseille-i állomásán. Ez a száraz közlés persze nem sejteti az út szervezé-

Bellevue telep szükséglakásai

sevel járó izgalmakat. Azt, hogy indulás előtt két héttel ellopták reménybeli szállítóeszközünket, az Országos Egyház kisbuszát; hogy a résztvevők listája szinte percről percre változott; hogy a rendelkezésünkre álló pénznél várhatóan többbe került volna az utazás, de az utolsó napokig kérdéses volt az is, hogy lesz-e szállásunk útközben... Aztán a gondok, mint pára a reggeli napfényben, szertefoszlottak - persze, nem „maguktól”. E terv mögött többen álltak imádságban, mint azt akkor sejtettük: a FELM szervezői, Seija Kuronen, akinek a látogatására indultunk, az őt támogató finn gyülekezet imaközössége (Pälkäne falucskában), útközbeni vendéglátóink, egy bresciai katolikus ifjúsági közösség, no és az itthoniak...

A város

Kétnapi utazás után érkezünk meg Marseille-be. Az ősi kikötővárost még a görögök alapították a Kr.e.6.században. A kereszténység emlékei a 3. századig nyúlnak vissza. A mai Marseille-t három bibliai város keverékeként lehetne jelle-

mezni: Babel (ősidők óta keverednek itt a népek; az oroszolt a malgaszig sokféle nyelvet hallottunk), Ninive (igen magas a bűnözés), és Jeruzsálem (sok keresztény közösség él itt a moszlim és zsidó közösségek mellett).

A FELM csapata (a finn Seija, Riitta, Maarit és Raimo, a francia Alain és a holland André) segítségével sokszínű képet kaptunk a városról. Jártunk arab lakótelepen és a missziói központban, láttunk gyermekmunkát és részt vettünk istentiszteleten, s mivel szálláshelyünk ott volt, bepillantást nyertünk egy jezsuita konferenciaközpont életébe is.

Muzulmánok

A Marseille-be nagyrészt az egykori francia gyarmatokról bevándorló feketék és arabok zöme mohamedán vallású. Beilleszkedésük - többnyire alacsony iskolázottságuk, eltérő kulturális hátterük és megélhetési nehézségeik miatt - igen nehéz. Ebben igyekszik segítségükre lenni a Bellevue arab negyed szociális központja. A tömb neve „szép kilátást” jelent, a valóság azonban komor kilátástalanság. A gyönyörű francia elnevezés nem rímél az ott élők helyzetére. A lakónegyed magas panelházakból áll 905 lakással, illetve egy két helyiséges skatulyákkal, melyekben összesen 8000 ember lakik. A magas házak között az udvar közepén mentünk végig, nem bámszkodva, inkább

szemérmes érdektelenséget színelve a lesújtó körülmények, igénytelenség iránt. A fal melletti séta több okból lett volna kockázatos: belebotlottunk volna mindabba, ami már leesett az emeletek ablakaiból, vagy esetleg minket talált volna el, amit épp akkor dobnak ki. Az egyik ház rácsos ablakú alagsori helyiségeiben van a szociális központ. Itt Rafik és Jamila beszélt munkájukról: arab szociális munkások és tanítók segítségével igyekeznek az arab családokat a francia társadalomba integrálni azzal, hogy munkalehetőséget keresnek a családfőnek, éttermet nyitnak, ahol az asszonyok főzhetnek, iratokat, okmányokat segítenek beszerezni. A családok többségét meg kell győzni arról is, hogy érdemes a gyermeknek iskolába járni, jó az, ha majd valaki fog tudni írni-olvasni, akkor is, ha édesanyja sohasem tudta elolvasni a boltban, hogy mustárt vagy mosogatószert tartalmaznak-e a busok. Ha sikerül a beiskoláztatás, akkor jön a munka neheze: a gyerekekkel való foglalkozás, együtt-tanulás minden délután 2-3 órán át. Ebben a szol-

Ragyogó októberi napsütésben a FELM munkatársaival

Szolidaritás

A finn misszionáriusok felé talán nyitottabbak a bevándorlók, hiszen velük kapcsolatban nincsenek kedvezőtlen történelmi tapasztalataik, és ők maguk is küzdenek az idegen-lét nehézségeivel. A misszionárius élete folyamatos tanulás (francia nyelv és kultúra, arab nyelv, és iszlamisztika). De a szolgálat alapja az imádság kell, hogy legyen – vallja Seija. Nem indul arabok közé úgy, hogy oltalmért ne könyörögne. A helyi imaközösségen kívül a már említett finn gyülekezetnek is rendszeresen küldi imakéréseit. A misszionáriusnak alkalmazkodnia kell a helyi szokásokhoz (itt ez kettős alkalmazkodás, hiszen egy idegen országon belül egy idegen kultúrájú közösségre irányul munkája). Az alap a másik idegen megértése a vele vállalt szolidaritás kell, hogy legyen. Így foglalkozik mohamedán családokkal, látogatja betegeiket, segít mindennapi gondjaik megoldásában. Így nyílnak meg ajtók, melyeket a félelem és a bizalmatlanság bezárva tartana. És így nyílnak meg szívek is a mindennapok nyomorúságán túlmutató örömezenet felé...

Szentpétery Mariann

Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket

gálatban jelenleg 18 fiatal, egyetemista segít a központban.

A Bellevue-n tapasztalt szegénységnek és igénytelenségnek két gyökere van: egyrészt Marseille lakóit hidegen hagyja a köztük élő arabok helyzete, sem szimpátiát, sem empátiát nem éreznek irántuk. Másrészt az arab ember beéri az ott hon megszokott életszínvonallal, nem kíván emberhez méltóbb életet élni.

Misszió Marseille-ben

A FELM kis központja (Paroisse St Gabriel) a szintén arabok-lakta belső városrészben van. A hajdani bútorüzlet kirakata remek hirdetőtábla, amely különböző alkalmakra hívogat. Belépünk. Raímo éppen 8-10 éves fiúkkal foglalkozik. Embert próbáló perceknek lehetünk tanúi. A gyerekek folyvást felugrálnak, bele-belekiabálnak a foglalkozásba, összeverekcsenek... A muzulmán családokban a nevelés fő eszköze a testi fenytés, ezért ezek a gyerekek igen zabolátlanok. A foglalkozáson a sok játék, éneklés és fegyelmzés mellett csak bölcsen és körültekintően lehet a bibliai üzenetet közvetíteni – ottjártunkkor az arab-magyar sorversenyben egyenként raktuk ki a mega-

dott francia mondat betűit: "A keresztség Isten ajándéka".

Vasárnap az istentiszteleten közösen vettünk úrvacsorát a St Gabriel munkatársaival és a környező munkáskerület peremrekerült szegényeivel. Emlékezetes marad a találkozás a krízisszállón élő asszonnyal, a megtört idős férfiakkal, vagy azzal a négygyermekes madagaszkári özvegyasszonnyal, akinek – vallo-mása szerint – egyedül hite adott erőt a talponmaradáshoz.

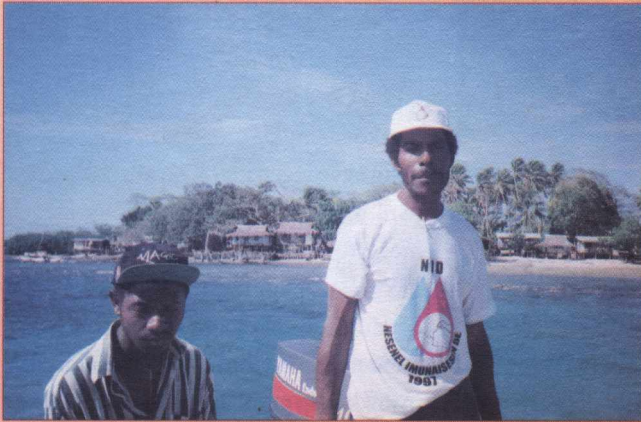

A vasárnapi istentisztelet színes, nemzetközi gyülekezete

Szomjas

Csaknem minden ember elgondolkodott már életében azon, hogy milyen is lehet az élet egy kicsiny szigeten, valahol a Csendes-óceán közepén, távol a mi zajos, rohanó civilizált világunktól. Sokan talán idilli képet festenek, roskadozó banánligetekkel, örök-vidám, békés, gondtalan étellel, táncoló, gyönyörű lányokkal... Hogyan fest mindez a valóságban?

Pápua Új-Guineához számos ilyen kis sziget tartozik, közülük az egyik legjelentősebb a Siassi szigetcsoport. Alig néhány négyzetkilométeres szigetein más-más nyelvet beszélnek. A 300-600 lelket számláló falvak a tengerparton egyetlen hosszú utcában épített, bam-

Vakmerő csónakvezetőnk, Frank. A háttérben az Aronai sziget

busznád falú, kókuszlevél tetejű kis házakból állnak. Bútorzat gyakorlatilag nem létezik, a lakók gyékényen alszanak, ételüket a ház mellett szinte állandóan füstölgő szabad tűzön főzik. Önellátó gazdálkodást folytatnak, kizárólag kertjükre és a halászatra vannak utalva. A szigetekeken növe dús növényzetből csaknem mindegyiknek akad ehető része, ezeket az emberek jól ismerik, használják. Legjellemzőbb növény a sudár kókuszpálma, mely némi bevételi forrást is jelent. A kókuszdió fehér húsát napon megszáritják, majd összetörik, s nagy, háncsból fonott zsákokban, csónakkal a fő szigetre szállítják eladni. Ez a kopra, az ország egyik fontos kereskedelmi cikke. A halászok a közeli szigetek lakóival zsákmányukat élelemre cserélik.

Ha napközben végigsétálunk a falun, csendes, szinte kihalt kép fogad minket. Az asszonyok a kertekben dolgoznak a gyerekekkel, a férfiak halásznak, vagy a kókusszal szorgoskodnak. Csak néhány „lapun” (öreg) üldögél az árnyékban, ők gyékényt fonnak, kagylókat válogatnak, vagy kundu dobót faragnak.

Csaknem minden szigeten működik iskola, legalábbis az első négy osztály. Ezt a gyerekeknek alig több, mint fele végzi el. Hosszú út vezet még addig, míg a szülők felismerik az oktatás, tanulás jelentőségét.

A falu fontos pontja az elsősegély állomásnak nevezett kis kunyhó, ahová a csónakon közlekedő védőnők időről-időre ellátogatnak, védőoltásokat adnak, gyógyszert osztanak, sebeket kezelnek. Új kezdeményezés, hogy idővel minden szigeten lakjon egy tanfolyamot végzett asszony,

aki némi szakértelemmel segédkezhet a szüléseknél. A sziget másik nevezetes helye a templom. A gyülekezetet rendszerint tanult evangélista vezeti. Az alkalmak istentiszteletekből, gyermek bibliaórákból, esti áhítatokból állnak. Sajnos meglehetősen egyhangúság, a gyakorlati élettől elszakadt, hosszú prédikációk jellemzők. Ezen a téren teljes megújulásra lenne szükség. Itt lenne az ideje, hogy a száz évvel ezelőtt bevezetett, hagyományos európai tradíciókat követő liturgiát felülvizsgálják, átalakítsák. Sokkal jobban be kellene építeni az itt élő emberek szokás- és gondolatvilágába, kultúrájába, hogy beépülhessen az életükbe, eljusson a szívükhöz, s formálhassa életvitelüket, hétköznapijait. Az egyház központi vezetése és az anyaegyházak nem támogatják ezt a változást. Így sokan társulnak a rendkívül aktívan működő, az élet határozott jeleit mutató, számtalan új egyházhoz, szektához.

Miért van szükség ezekben a falvakban, ahol a modern technikai eszközök közül szinte semmit nem használnak, egy mérnökre? Miért állunk most itt a falu közepén, a kíváncsi lakók gyűrűjében, szennyhálónkkal és műanyag flakonokban hozott ivóvizünkkel teli hátizsákunk felett? Ez hamarosan kiderül, mert a falu vezetői már szívélyesen rázzák a kezünket, s egy nagy fa árnyékába készített gyékényeken tartandó megbeszélésre invitálnak minket. A fásztató út után egy rövid pihenés, egy korty víz is jól esne, de ez most nem időszzerű.

El szeretnék nekünk mondani, hogy VÍZRE van szükségük. A „hul bilong tumbuna” – az ősök vizes gödre – már messze nem ad elég vizet a szédítő ütemben növekvő lakosságnak. A művelhető földterület sem elég már, állatokat szeretnének tartani, azoknak azonban víz kell. Gyakorik a szárazságok, az élelem egyre szűkösebb, öntözni kell. Az elérhető víz minősége pedig szinte már elviselhetetlen, egyre apadó, szennyezett, felszíni víz. Ha ez is elfogy, az élet lehetetlenné válik a szigeten. Ezt a problémát jöttünk ide – és még számos más faluba – megoldani. Most be kell járni a szigetet, felkutatni a forrásokat, tanulmányozni a növényzetet, hol rejtőzhet a mélyben víz. A fiatal fiúk mé-

Mezitlábás átkelés a Gauru folyón

szigetek

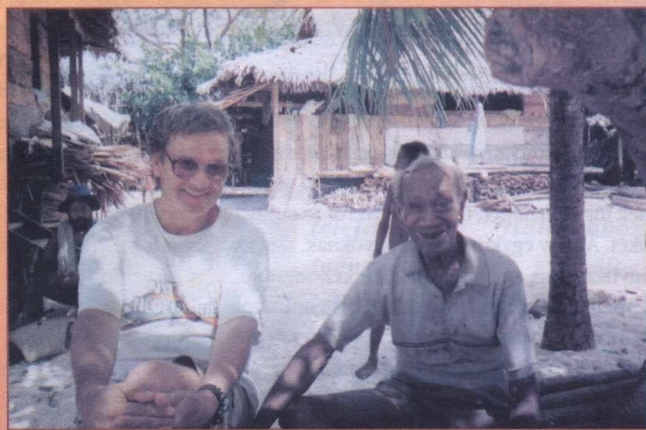
„Bai mipela halivim yu krosim long riva” – Majd mi segítünk átkelni a folyón.

terez bozótvágo késeikkel vágják majd előttünk a dzsungelt, hogy előre-
juthassunk, s útközben felfrissülésként kókusztejet iszunk. Aztán meg
kell találni a kivitelezhető technikai megoldást, figyelembevéve a
falubeliek műszaki képzettségének teljes hiányát, a szállítás
viszontagságait és még egy sor más tényezőt.

Zoltánnak mindez természetes, a mindennapi élet része, én azonban
ritkán tudok vele tartani, így számomra igazi kalandot jelent egy-egy

ilyen utazás gyakorlati lebonyolítása. A tisztálkodás, étkezés, egyéb
elengedhetetlen tevékenységek elvégzése nagyon különböznek az
általunk gyakorolt szokásoktól, s mindről tudnék egyenként valami
mulattatóan kínos történetet írni. Nekünk alkalmazkodnunk kell a
falu életéhez, mikor köztük vagyunk, s nem szabad elfelejtenünk,
hogy ami számunkra elképesztően furcsának, néha logikátlanak,
esetleg taszítónak tűnik, az nekik a megszokott életük, s természetes
dolog.

Mindenképpen el kell kerülnünk az ítélezést, a „civilizált
felsőbbrendű lény” érzését, hiszen mi nem a személyes véleményünket
kifejezni jöttünk ide. Azért jöttünk, hogy fizikai segítségnyújtáson
keresztül Isten szeretetét közvetítsük ezeknek az embereknek!

Kicsit különbözünk, de jól megértjük egymást Tuam sziget
nyugdíjas lelkészeivel

Magyar ajándék pápuaföldre

Az elmúlt nyári külmisziói konferenciánkon kedves vendégként
köszönthettük Gernot Fugmann bajor misszionárius barátunkkal Aisi
Márta pápuaföldi asszonytestvérünket. Ők vetették fel azt a gondola-
tot, hogy a magyar evangélikusok pidgin-nyelvű Bibliák ajándékozása-
val segíthetnének a Pápua-Új-Guineán élő keresztyéneknek. A múlt
évi szokatlanul nagy szárazság, és a vele járó erdő-bozóttüzek pusztí-
tása miatt tovább romlott az ottani gazdasági helyzete, ezért a kb.
1.500.- Ft-ba kerülő Bibliát nagyon kevesen tudják megvásárolni. Bál-
int Zoltánék beszámolóiból pedig az derül ki, hogy milyen nagyon
kísért még a régi népi vallásosság szellemektől való félelme, a babonás
kishitűség. Mi más szabadíthatná meg őket ettől, mint csak az Isten
igéjének örömhíre, Jézus világossága? Pál apostol így írta a Rómaiak-
nak: „A hit hallásból van, a hallás pedig a Krisztus beszéde által!” /
10,17/ De, ha nem tudják kézbevenni a Bibliát, hogyan hallanak meg a
vigasztaló, gyógyító, megtérésre vezető isteni üzenetet?

Ezért hirdette meg a Külmisziói Egyesület a Missziói Magazinban
és az Evangélikus Élet hetilapunkban merész tervünket: segítsünk pá-
pua testvéreinket úgy, hogy az ott általánosan használt pidgin-nyelvű
Bibliákra gyűjtünk adományt.

Két hónap állott rendelkezésünkre, hogy időben érjen el hozzájuk
az összeg. Most örömmel számolhatunk be arról, hogy kérésünkre so-
kan megmozdultak. A külmisziót felelősséggel hordozó bibliakörök,
három szeretetotthonunk, összesen 14 gyülekezeti csoport hatvan Bib-
liára való összeget gyűjtött külmisziói perselyükbe! Ezen kívül 22
egyéni adakozó testvérünk áldozott erre a célra. Végül 120 ezer forint
értékben vásárolhatnak dr. Bálinték megfelelő Bibliát a missziói terü-
letükön élő híveknek. Arra kértük őket, hogy a Bibliákban tüntessék
fel az adakozó gyülekezetek, illetve egyének neveit, hogy kitűnjék:
magyar evangélikusok ajándékozták azokat.

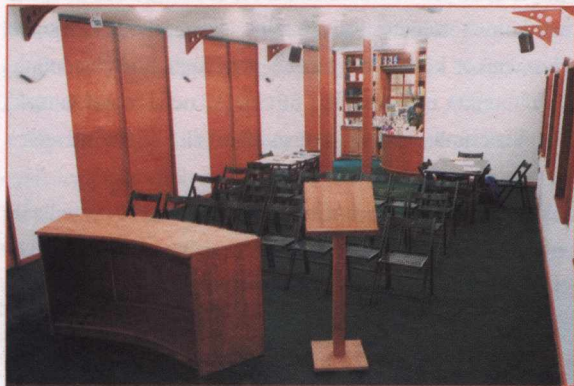
A töredék összegeket és a határidő után érkezett adományokat dr.
Bálint Zoltán kezébe fogjuk átadni, mert az a reménységünk, hogy
idén szeptemberben egy hónapos időtartamra hazautazhat, és előadó
körutat tehet majd itthon, személyesen tájékoztatva a Pápua Új-Guine-
ában folyó misszióról, az ottani egyházi életéről. Gyűjtést is végezne,
hogy egyik iskolájuk vízellátását technikailag megoldhassák.

Köszönjük minden testvérünknek a gyors segítséget, áldozatot, a
szívből jövő adományokat! Isten áldja meg az adakozókat, és a pidgin
nyelvű Bibliák útját, szolgálatát a pápuák között!

Bencze Imre

Ökumenikus Missziói Központ a Pólus Centerben

Az elmúlt év októberében megnyílt központban tervezett missziói munka elvi alapvetését Tarr Zoltán református egyetemi lelkész dolgozta ki. Ebből idézünk néhány részletet:

A bevásárlóközpontokban folyó missziós tevékenység alapelve, lényege:

Jézus a tanítványokat és az egyházat az emberek közé küldte, hogy tanítvánnyá tegyenek minden népet, megkeresztelve és tanítva őket. Ahogy egykor a tanítványoknak, úgy az egyháznak is az emberek közé kell mennie. Ez pedig azt jelenti, hogy oda kell menni, ahol az emberek vannak, mert az egyház csak így töltheti be az isteni parancsot és csak így őrizheti meg igehirdetése frissességét és tarthatja életben a rábízott lángot... Úgy tűnik, hogy a Pólus Center és a többi bevásárlóközpont, egyike azoknak a helyeknek, ahol manapság az emberek vannak...

Az ökumenikus fellépés fontossága

A felekezeti szétszakadozott-ság ellenére a keresztyénység üzenete egy, a magyarországi egyházaknak a lehető legnagyobb mértékben közösen kell megjelenni és ezt az üzenetet továbbadni. A közös megjelenés és szolgálat által lesz arra lehetőség, hogy a világ előtt hitelen jelenjék meg az egyházra bízott isteni igazság. Ez a

közös misszió segítheti továbbá a felekezetek egymás közti kapcsolatának fejlesztését és lehetőséget ad arra, hogy a XX. század végére az egyházak felülemelkedjenek korlátaikon és egységesen lépjenek ki a világba, a rájuk bízott feladat betöltésére.

A misszió formája

A misszió formáját alapvetően meghatározza a bevásárlóközpont légköre és funkciója. Azaz, hogy az egyház ebben a környezetben vállalkozik misszióra, vállalja azt is, hogy mint a „piac” egyik szereplője jelenik meg. Az egyház is a saját „portékáját” kívánja „eladni”. Erre a fajta szemléletre azért van szükség, mert tisztában kell lenni azzal, hogy annak, amit kínálunk

és ahogyan kínáljuk versenyképesnek kell lennie a piacon.... Az emberek megközelítésére teljességgel új módszer kialakítására van szükség.

Hiba lenne a misszió, gyakran tapasztalt agresszív folytatása...Egyfajta indirekt misszióra kellene gondolni, amely nem elsősorban magasztos szavak viszonylagos rendszerességgel való hangoztatását jelenti. Az elképzelés az, hogy a misszióban résztvevők kisugárzása, jelenléte, kapcsolatteremtő képessége csábítja majd az embereket és vezetheti odáig, hogy az Istenről való konkrét beszéd befogadásra találjon..

A munka szervezésére egyházunk ifjúsági osztályvezetője, Marton Tamás kapott megbízást. Erről az izgalmas feladatról kérdeztük:

Mi a legnehezebb ebben az induló szolgálatban?

Az itt megforduló emberek megszólítása a legnehezebb.

Ide ugyanis vásárolni és kikapcsolódni jönnek az emberek, és nehéz őket „becsalni” egy missziói központban...

Milyen ötleteitek vannak erre?

Sokáig gondolkodtunk többen azon, mi az ami ebből a hatalmas bevásárló központból hiányzik és a mi profilunkba il-

lik. Hosszas beszélgetés és értékelés után rátaláltunk a hiányra: ez a nyugalom. „Itt van a nyugalom, adjatok nyugalmat a fáradtagnak!” - szól az ézsaiási ige, melynek szellemében szeretném a helyiséget kialakítani és így lehetőséget adni nyugodt olvasásra, könyvvásárlásra, beszélgetésre. A könyvtár mellett állandó információs és lelkigondozói ügyeletet is tervezünk, és márciustól beindulnak a vasárnap délutáni rendszeres igehirdetési alkalmak is. A tervek szerint a hónap második vasárnapjának az evangélikus egyház lesz a gazdája. A Pólus Center nagyszínpadára is tervezünk alkalmi programokat és készülnek a tájékoztató táblák és szórólapok is.

Személyesen hogyan éled meg új mun-

kádat?

Nagyon nehéz, de nagyon szép feladat, amelyben a legnehezebb a hagyományos egyházi keretek lebontása. Furcsa élményem volt, amikor egyik munkautalásunk után ketten is megkérdezték, hogy hiszek-e abban, amit csinállok?

És?

Hiszek!

Mit tudnának esetleg segíteni ebben az új munkában az MM olvasói?

Mindazok jelentkezését várjuk, akik szívesen szánának hetente 4-6 órát ügyeleti tevékenységre. Eleinte a fő feladat a jelenlét és az információ szolgáltatás lenne. Érdeklődni a 117 55 67-es telefonszámon lehet.

Gyülekezeti misszió – személyes bizonyágtétel

A Nyírszölösi Evangélikus Gyülekezet 1992-ben önállósodott a Nyíregyházi Evangélikus Egyházközségből, amely egész Szabolcs-Szatmár-Bereg megyét magába foglalta. A Gyülekezet területén 64 település található, amelyekben elsősorban élnek evangélikus battersémberek is. A Gyülekezet missziói munkájáról kérdezzük a lelkészt, Györfy Mibályt

MM.: Mai modern világunkban, társadalmunkban, milyen lehetőségeket találtak, a Szentírás üzenetének átadására?

GyM.: A keresztyén egyházak tanítását nélkülözni tudó társadalmunkban nem könnyű az „üzenet” átadása, így a jól bevált szolgálatok mellett eddig nem használt vagy nem így használt új kapcsolat teremtő alkalmakat is elindítottunk. Gyülekezetünk területén 8 településen tartunk Istentiszteletet, 4 helyen minden vasárnap, 1 helyen kétszer, 3 helyen egyszer egy hónapban.

Ebben a munkában két önkéntes szolgáló segít, így juthatunk el mindegyik helyre. A Hír- és imádság levelünk 4 éve, két havonta jelenik meg 500-800 példányban, szolgálva a tájékoztatást, a bizonyágtételt, és az együtt imádkozás lehetőségét.

A tapasztalatunk azonban mégis az, hogy a világ számára nem ezek az üzenet átadásának lehetőségei. A társadalomban ugyanis kommunikációs zavar van, rossz információk és rossz tapasztalatok hiteltelenné teszik az egyházakat. Akinek lelki problémája van pszichiátert keres, aki a nem látható világ felé érdeklődik, az bő választékot talál modern korunkban is... Számunkra megmaradt egyetlen lehetőség a személyes bizonyágtétel, az Isten szeretetének valóságos megjelenítése, meglátva az emberek nyomorúságát, együtt sírva, és együtt örvendezve velük. Ebből kiindulva kezdtünk imádkozni egy ifjúsági telefonos lelkisélysolgálat, és az ahhoz kapcsolódó lelkigondozói szolgálat beindításáért. A szívünkben megfogalmazódott tervünkön kívül már meg volt a szolgálói közösség és a gyülekezet romos pincéje. Néhány „apróság” hiányzott: telefonvonal (még a faluból is), a pince felújításához szükséges pénz, a szoba berendezése, a folyamatos működés költségfedezete. Filadelfia Alapítványunk és gyülekezetünk nevében pályázatokat küldtünk különböző helyekre. A sorozatos elutasítások után kissé reményvesztetten álltunk, amikor

Szolgáló és kereső fiatalok megbeszélése

szembesültünk azzal, hogy a profi módon előkészített beadványok nem érik el céljukat. Istenünk tanítani akart, hogy ne a „lovakban” bizzunk, hanem hagyjuk Őrá a gondunkat, mert neki gondja van ránk. Így adtunk be egy sebtében összeállított pályázatot a helyi önkormányzatnak, amely 950.000.-Ft-tal támogatta elképzelésünket. Addigra a MATÁV is megemeberte magát és százával kötötte be a telefonvonalakat Nyírszölösön. A szoba berendezése pedig ajándék Sóstóhegyről és Budapestről. A megszeppent szolgálói csapat pedig ott állt az óriásinak tűnő feladat előtt: 1997 május 24-én szombaton indul a Rév ifjúsági telefonos lelkisélysolgálat!

MM.: Kik keresnek titeket, sikerült-e közelebb kerülni a telefonáló fiatalokhoz, igényelték-e a személyes lelkigondozói kapcsolat kialakítását?

GyM.: Sokféle hívásunk volt már. Sokan unalomból hívtak, volt aki tanulási zavarai miatt, néhányan a kábítószer-problémával kapcsolatban, mások ugratni akartak. Egy asszony iszákos férjén szeretett volna segíteni, egy nagymama csavargó unokáján... Mindenkit biztattunk a visszajelzésre, néhányan be is számoltak sikereikről, kudarcaikról. A legintenzívebb kapcsolat egy lakótelepi csoporttal alakult ki, akikkel személyesen is találkoztunk már, sőt gyülekezeti alkalmakra is eljöttek. Először az adventi csendesnapunkon vettek részt. A keresztyén háttér nélküli fiatalok jól érezték magukat az evangélikusok között, szeretettel vették körül a gyülekezet tagjai őket. Az ifjúsági alkalmaink azóta rendszeresen részt vesznek.

RÉV
Ifjúsági lelkisélysolgálat

Pénteken és szombaton 21-05-ig a
06-80/200-072
számon bárkinek (ingyen) hívható

Ha mindekit elhagyott, ha nem tudsz szabadulni a depresszióid, alkohollal, drogjal, ha már nem bírod vagy nem akarod elhírsélni az életed, ha már nincs semmi remény: azt még próbáld meg...

„A megrepedt nádat nem törí el...”

Szabó Szilárd, Evangélikus Teológusaink másodéves, ösztöndíjas hallgatója Erdélyből Börtönmissziós szolgálatáról vall a következő sorokban:

Másfél éve kerültem kapcsolatba olyan emberekkel akik aktívan részt vesznek a börtönmissziókban, és azóta én is heti rendszerességgel járok be a Budapesten lévő Kozma úti gyűjtőbe. Heti alkalmainkon közösen énekelünk, beszélgetünk Isten ígéiről és a mindennapi élet gondjairól, bajairól. A börtönben szabadon mozoghatunk, így be-mehetünk az elítéltek celláiba, ahol négy-szemközt beszélgethetünk. Személyes tapasztalatom, hogy szükség van az ilyen együttlé-tekre, és itt, az oly sokszor hallott, szinte köz-helynek számító kegyelem szónak, más jelen-tése van.

Az elmúlt nyáron sikerült megszerveznünk egy kéthetes nyári tábort Csupakon a Bala-ton mellett. Olyan gyermekeket vittünk el nyaralni, akiknek az édesapja vagy az éde-sanyja börtönbüntetését tölti. Sokan voltak közülük, akik most nyaraltak életükben el-őször. Szeretnénk ugyanis minél jobb kap-csolatot kialakítani a fogvatartottak családjá-val, amennyiben ez lehetséges. Hisszük, hogy a börtönben lévők csak fizikailag vannak el-zárva a külvilágtól, és nagyon erős szálak fű-zik őket a társadalomhoz. Próbálunk segí-teni ezeknek az embereknek abban, hogy megtalálják helyüket az életben és megér-tetni velük a keskeny úton való járás örömet és szépségét.

Evangélikus teológustársaimmal a múlt év őszén egy fantasztikus lehetőséget kaptunk. Egy hetet töltöttünk a Kozma úti gyűjtőben. Reggeltől késő délutánig jártuk a börtön fo-lyosóit, ismerkedtünk, beszélgettünk, együtt

ebédeltünk, egyszóval éltük a börtön min-dennapi életét. Biztos vagyok benne, hogy ez a hét felejthetetlen lesz mindnyájunk számára. Nagyon sok tapasztalatot szerez-

Teológus hallgatók szolgálata a gyűjtőben tünk, ami segít bennünket abban, hogy a jö-vőben még jobban végezzük munkánkat. A börtön a valóságban ugyanis másképpen fest, mint ahogyan azt mi elképzeljük. Egy egy szó-nak, mozdulatnak más a jelentése, és ahhoz, hogy meg tudjuk értetni magunkat, nekünk is át kell fogalmaznunk néha a mondaniva-lónkat a helyzetnek megfelelően.

Igyekszünk kulturális programokat is szer-vezni, többször sor kerülhetett már filmek vetítésére, és kb. harminc teológus passió-játékot adhatott elő. Már évek óta szervezünk karácsonykor ajándékozási akciót, a fogvatar-tottak nevében küldünk gyermekeiknek aján-déket.

Börtönmissziós munkánk korántsem feje-ződik be a börtön falain kívül. Ha lehetősé-günk van rá, figyelemmel kísérjük immár sza-bad testvérünk életét. Régi vágyunk, hogy eb-ben gyülekezeteink segítségünkre legyenek. Jó lenne, ha minden gyülekezet felvállalná

egy szabadult testvér segítségét, lelkigondozását. Jó lenne, ha nem feledkeznénk meg egy börtönben lévő családjáról sem. Ha a környezetükben tud-nak ilyen emberekről, kérem vegyék fel velük a kapcsolatot, vagy írjanak nekünk.

Meggyőződésünk, hogy ember nem kerül-het olyan rossz helyzetbe, amelyen Isten se-gítségével ne tudna változtatni. Missziókn fő célja az, hogy ne kelljen soha többé találko-znunk ezekkel az emberekkel a börtönben, ha-nem azt szeretnénk, hogy szabad emberként éljék hétköznapijait befogadván szívükbe az Úr Jézust.

Görög Tibor, az Evangélikus Egyház Börtönmissziói Szolgálatának ügyvivő lelkésze imakönyvet állított össze a reménytelen-nek látszó élethelyzetbe kerültek számára. A könyv az Ev. Sajtóosztály kiadásában je-lent meg. Egy őszinte imádság a kötetből:

*„Istenem,
nehéz binni benned.
Idejárnak a missziósok
és beszélnek rólad.
Jó gondolatok,
mégis minden új és szokatlan.
Isten, nem látlak.
Ki tudja, vagy-e és milyen vagy.
A világ olyan kaotikus, mintba nem
lennél.*

*És én is... Miért kerültem ide?
Nem tudtad volna megakadályozni?*

*Másnak könnyű lebet binni,
akinek rendezett volt a gyerekkora...*

*Isten,
valamivel bizonyítsd meg magadat!”*

Ámen

Olvasóink (Hallgatóink) írják...

„Kórházban dolgozom. Megtérésem a tanulás befejeztével szinte munkába álláskor történt, s milyen jó volt ez így! Jelenleg idős, elesett, sőt halálos betegek tudnék segíteni a kazetta-misszió kiadványaiva...”

Szabadkáról érkezett: „Ismeretlen jóakarók folytán jutott el hozzám a MM. Súlyos gondok miatt kétségbeesztő állapotban voltam, amikor kislányom bejött egy rajzzal, melynek ez volt a felirata: Jézus él! Nemsokára megpillantottam a MM címlapján is: Jézus él! - mennyei pecsét volt ez számomra, erősítette bizalmamat.”

Megrázó időzítésű kazettaszolgálat: „Boldogan vettem át kis csomagjukat. Ajándékként vittem el kedves beteg ismerősömnek, aki még éppen meghallgathatta. Másnap éjszaka Isten magához szólította.”

Meglepően sokan írták meg véleményüket legutóbbi magazinunk címlapfotójával kapcsolatban. Álljon itt néhány megfogalmazott gondolat:

„A főváros és országunkat előtű reklámhadjáratban a falfirka egyszerűségével, tömörségével, mondanivalójával azt az ígét

valósítja meg előttem: Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani. Ez persze semmiképpen sem jelenti azt, hogy a továbbiakban is így és ezt kellene csinálni, lekoppintva az ötletet.”

„Jézus él! - valóban ez az evangélium. Még a város forgatagában is többeket megszólíthat szívében, hívót és hitelent egyaránt figyelmeztet.”

„Mi, akik tudjuk, hogy a világra ítélet vár, hihetetlen felelősséggel bírunk. Ez alapján a Jézus él! -felirat úgy tekintendő, mint egy útbaigazítás.”

„Az MM címlapja valóban érdekes probléma. Lebetne találgatni, vajon melyik felekezeti lelkiségére utalhat az ilyen módon való misszió. Mit szól ehhez a közterület-felügyelet? Ha részéről oké, akkor miért ne? Az üzenet valóban ÜZENET: alkalmas rá, hogy megtorpantson, elindítson egy belső keresést.”

„Ez a felirat nem egy személy hitvallása, hanem egy közösségé. Nem hinném, hogy szekta áll mögötte, mert az evangélium lényegét ragadták ki. Ez így nem a „gyöngyök disznó elé vetése”. Ha sok helyen lenne ilyen felirat, talán oda se néznének, vagy gúny tárgyává tennék, de így valóban üzenet.”

G. Béres Júlia bővebben és főleg kritikusabban értékeli ezt a missziói kísérletet:

„Elgondolkodtam: kinek szólnak ezek a jól látható helyekre felfestett információk? Információk-e csupán, vagy valahová hívják, küldik azokat, akik elolvassák? Ha igen, hová? Valamelyik gyülekezetbe, felekezethez? Esetleg a Biblia olvasására akarnak valakit buzdítani? Vagy talán lélekmentési céllal felhívják a világban nyakig elmerült, elkeseredett, reményvesztett emberek figyelmét arra, hogy Isten keresi őket? Aligha bibetem mindezt. Kíváncsi lennék, hány embert indítottak Jézus valódi keresésére ezek a felhívások...”

Hogyan tekint a felirat szerzője az utca gyanútan emberére? Több-e számára, mint egy misszionálandó objektum? Azt tudom, hogy Jézus nem így szólította meg azokat, akikkel találkozott. Nemcsak azért, mert nem volt még ilyen, festékszótóval felbordható falfesték. Emlékszem még arra is, hogy akik segítségével én megismerkedtem Jézus Krisztussal, azok a Bibliát adták a kezembe. Úgy gondolom, hogy Ő nem egy megközelíthetetlen falról ismerhető meg. Nem elsősorban így lebet felhívni a figyelmet Rá, hanem olyan emberek által, akik ismerik Őt. Ismerik, mint szerető Urukat, mint az Isten Fiát, Aki személyesen ismeri őket. Őszintén szólva ilyen emberekről nemigen tudom elképzelni, hogy falfeliratokat készítsenek. Pevdig van egy barátnőm, aki csöves volt, mielőtt keresztyén lett. Róla sem tudom ezt feltételezni. Lebet, hogy kicsi az ismerettségi köröm?

Kedves Gyermekek!

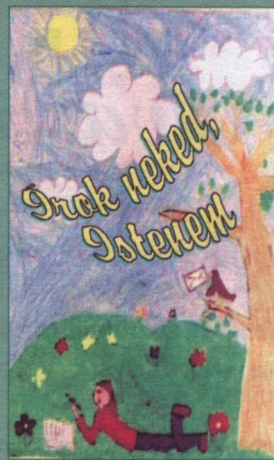
Örömmel írom Nektek, hogy számotokra készült egy gyermek-kazetta. A bevezetésből és a záró gondolatokból álljon most itt néhány sor:

„Levelek születtek Neked. Miért? Ezen elgondolkoznod szabad a kazetta meghallgatása után. Ha üzenni akar valaki másvalahinek, akkor ennek a legegyszerűbb formája a levélírás. Levélben küldjük el egymásnak gondolatainkat. A levél szeretet-kapocs lehet gyermek-gyermek- felnőtt-felnőtt között. Sőt felnőtt és gyermek között is. Született Neked hét levél. Fogadd a szeretet kapesaként....

Te is írhatasz levelet. Arra buzdít ez a 7 levél, hogy írhatasz levelet Istennek. Ez szeretet-kapocs lesz Közte és közötted. Olyan ez, mint a leírt imádság. Ha akarod, meg is oszthatod a leveleid üzenetét, leírt imádságaidat olyan gyermekekkel, akik még nem ismerik gondoskodó Urunkat. Hogyan? Készül egy hönycsecke a megírt levelekből, hogy szeretetben építsük egymást. Ez is szeretet-kapocs.”

Börönte Márta

A kazetta megrendelhető az Evangélikus Missziói Központ címén: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38-40.

TÁBORTALÁLKOZÓ KELENFÖLDÖN

Hol van már a tavalyi napsütés? Ki emlékszik már a nyárra? - kérdezhették volna azok a gyerekek, fiatalok, akiket tábortalálkozóra hívtunk december 22-ére. Az ötvenkét meghívott közül 37-en azonban nem kérdezték ezt, mert még emlékeztek a nyári napsütésre, arra a jézusi belső fényre, amit a missziói gyermek-konferencián kaphattunk. Ők, 37-en eljöttek, s mi nyolcan, táborvezetők nagyon örültünk nekik és egymásnak. A kelenföldi gyülekezet áldott rugalmasságát bizonyítja, hogy bár minden helyiségben „zajlott az élet” szenteste előtt két nappal, még mi is elférhettünk.

Délelőtt Trifán Kriszti segített minket a nyáron kapott üzenetek felmelegítésében. Kadlecik Zoli áhítata és a vezetők rövid vallomásai azt a gondolatot járták körül: milyen is a völgyben, a hétköznapokban Jézussal? Álljon itt egy írásos és egy rajzos vallomás erről:

„Jézussal a völgyben és a csúcson”

Íme, Isten báránya... zengi a kórus, s én most nem csak a számmal, inkább a lelkeimmel énekelek. Végtelen magasban érzem magamat, valamit megsejtek az örökkévalóságból, Istenből, Jézusból.

Szinte kábultan nézem a TV-hiradóban az öldöklésekről szóló híreket. Mindenütt borzalom! Mintha egy sötét veremben élnék. S akkor megérzem, hogy bennem viláosság van, mert hiszek a világ Viláosságában, Jézusban.”

Dénes

Egy kisiskolás gyakori élményét így rajzolta meg:

Nóra

A tábortalálkozó délutánján különböző népek karácsonyi szokásait ismerhettük meg, majd Horváth Olivér tartalmas, gyertyafényes, zenés meditációja zárta együttlétünket. Otthoni karácsonyfáinkat Kiss Judit néni mézessüteményei díszítették, ha nem fogytak el hazafelé...

Bálintné Gyöngyi

HOGYAN IMÁDKOZHATSZ A PÁPUÁKÉRT?

1. Köszönöm Istenem, hogy hallhatok én is erről a távoli, különleges népről.
2. Kérlek, Uram, adj alkalmat a misszionáriusoknak, hogy kezükkel segíteni, szájukkal beszélni tudjanak Rólad.
3. Úr Jézus, csak Te adhatasz szeretetet nekik akkor is, amikor megsértik, vagy bántják őket. Tedd meg ezt Uram.
4. Tartsd távol tőlük, Úr Jézus, a csúnya, veszélyes betegségeket.
5. Ha Te is akarod, engedd meg Zoli bácsinak, hogy hazautazzon és elmondja nekünk, hogyan dolgozik köztük.

Ámen

MISSZIÓI NAPTÁR - 1998

alkalmak, melyekre készülhetünk, ahová hívogathatunk, amikért imádkozhatunk!

Körzeti missziói napok

(gyülekezetek, nemzedékek, családok találkozója...)

Április 4. - Balassagyarmat

Április 25. - Nagykanizsa

Május 16. - Kecskemét

Június 6. - Bük

Augusztus 29. - Tállya

Szeptember 19. - Békéscsaba

Országos evangélicizáció

Október 18-19.

Deák-tér

Missziói gyermekkonferencia

(10-14 év)

Június 20-24. - Alberti Vendégház

Külmissziói konferencia

Július 8-11. - Piliscsaba

Jelentkezési cím: Missziói Iroda,

1085 Budapest, Üllői út 24.

EKE (Evangélikusok Közössége az Evangéliumért) KONFERENCIÁK PILISCSABÁN:

júl. 19-25 / aug. 23-29 - felnőtteknek, családosoknak

júl. 26-aug. 1 / aug. 2-8 - fiataloknak

Jelentkezési cím: 1195 Budapest

Nagy Sándor u. 41.

LELKI SEGÉLY KONFERENCIÁK PILISCSABÁN

(alkohol és egyéb szenvedélybetegség megsegítésére):

március 9-14 / október 5-10

Jelentkezési cím: 1085 Budapest, Üllői út 24.

Július 22-25.

II. Országos Evangélikus Ifjúsági Találkozó BODAJK '98

Dr. Bálint Zoltán

külmissziós előadó körútja szeptemberben

(kb. 30 előadás!)

időpontegyeztetés az Ev. Missziói Központon keresztül

cím: 1164 Budapest, Batthyány Ilona u. 38.

Tel/fax: 400 3057

MM-TERJESZTŐKET KERESÜNK!

Kérjük olyan önkéntes munkatársak jelentkezését a szerkesztőség címén, akik készen lennének környezetükben terjeszteni a Missziói Magazint.

IMAKÉRÉSEK

Seija Kuronen hetente küldi imakéréseit finn küldőgyülekezetének. Ezuttal magazinnak is elküldte imakéréseit. Vegyük komolyan a ránbízott feladatot, ne feleddünk meg a misz-sziói „terepen” dolgozókról!

Seija imakérései 1998 első negyedére - Imádkozzunk:

- Helyi bibliatanulmányozó imaközösségükért, hogy minél többen megtalálják ezt a közösséget.
- A családlátogatásokért. Egy muzulmán hölgy, Naziban, ennek hatására szervezett bibliakört a lakásán.
- A hívogatásért. A lányoknak is szeretnének gyermekcsoportot szervezni, de ez egyelőre nehézségekbe ütközik.
- A misszionáriusokért, hogy személyes életükben Isten akarata teljesüljön...

Az Ev. Missziói Központ telefonszolgálatára

Minden hétfőn délután 2-4-ig: munkatársunk válaszol lelkigondozói kérdésekre, igyekezünk teljesíteni irat- és kazettamissziós kéréseit...

Várjuk hívását a 400 30 57-es budapesti telefonszámon!

HÁLÁS KÖSZÖNET!

1.208.192 Forint - ennyi adomány érkezett 1997-ben az Evangélikus Rádiómisszió, a kazettamisszió és a Missziói Magazin szolgálatának támogatására. (ez az összeg 1996-ban 543.067 Ft volt...) Köszönjük az adakozók áldozatkészségét, mely arra bátorít, hogy a Missziói Magazin ebben az évben már negyedévenként jelenik meg. Csekk számlánk januártól megváltozott, a régi csekklapok már nem érvényesek. Az új számla neve és száma:

Evangélikus Missziói Központ,

OTP Bp.-XVI. ker. Fiók

11716008-20157087

*Jézus mondja: „Éheztem, és ennem adtatok,
szomjaztam, és innom adtatok,
jövevény voltam, és befogadtatok,*

*mezítelen voltam, és felruháztatok,
beteg voltam, és meglátogattatok,
börtönben voltam, és eljöttek hozzám...”*